

Nu mă cunoști

GeorgeProca

Ne știm atât de bine, când mizele știrbite
își caută perechea, în clipele de dor
fără să știi că astăzi, eternități mai mor
și toate ce-s minuni, din naștere-s zidite

te văd numai tomnatic, un frig parcă de moarte
ce-ți sfâșie prezența, din rostul vieții mele
atâtea zile goale, atâtea lespezi grele
și încă ești acolo și timpul ne împarte

mă porți doar în galopuri , de umbră de secundă
și n-ai să știi vreodată, cât pot să fiu de mult
m-apasă iar uitarea , ce vinovat tumult
când chiar și nepăsarea, tot în iubiri se-afundă

rămâi frumoasa gheții, ce știi topi veninul
aceeași veche sfântă, cu pasul de lumină
la care neiertarea, profund se mai închină
cânt totul se golește, și crima și vaccinul

nu mă cunoști ca mine, ci doar ca o zeiță
ce mă privește încă, tot cu înverșunare
tot cu fiori de treacăt și-aceeași detașare
pe lângă și prin mine, ca pe o rămașiță...